

1. не владеене или недостатъчно владеене на български език при постъпване в I клас;
2. нередовно посещаване на училище;
3. липса на или недостатъчна мотивация за учене (по правило следствие от липсата на интерес на родителите към образованието на децата им).

В настоящото изследване интересът ни е фокусиран върху гледната точка на учителите, преподаващи в основни и средни училища, за образованието на децата от ромски произход и за процеса на образователна интеграция, както и по-общо – за политиката на интеграция на ромите. Интервюирани са учители от 75-о ОУ и от 94-то СОУ – училищата в кварталите „Факултета“ и „Христо Ботев“, които се посещават само от деца от ромски произход (при същата уговорка за децата от квартал „Христо Ботев“) , както и от училища в районите „Красна поляна“ и „Слатина“, в които учат деца от ромски произход – 92-ро ОУ, 123-то СОУ, 24-то, 124-то СОУ (вж. Таблица на проведените интервюта с учители). Интервюираните учители преподават на класовете, в които се обучават анкетираните ученици и повечето от тях са класни ръководители на тези класове.

По отношение на трудностите, с които учителите са принудени да се справят при обучението на деца от ромски произход, няма съществена разлика от посочените по-горе обобщени резултати от изследването, проведено през 2007 година. Независимо че в настоящото изследване става дума за **ученици от ромски произход, които са завършили началната образователна степен** и съответно за опита на учителите от работата си с тях, посочваните от учителите трудности са сходни:

• Недостатъчно владеене на български език – това се отнася както за децата билингви, така и за децата от „ромски“ произход (кавичките са заради вероятно неидентифициращите се като роми деца от „Христо Ботев“), за които българският език е майчин. Във втория случай обаче става дума за „беден речник“ като следствие от ограничените контакти и от ниското образователно равнище на родителите и на близките, с които децата най-вече общуват.